

Teza: Kara dyscyplinarna. Niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych.

1. Ciężka choroba obwinionego radcy prawnego powinna mieć znaczenie przy wymiarze kary.
2. Nie informowanie klienta o prawdziwym przebiegu postępowania, podawanie nieprawdziwych informacji o rzekomo wykonanych czynnościach procesowych a także nie rozliczenie się z klientem stanowi poważne naruszenia zasad etyki.

Sygn. akt WO-7/19

ORZECZENIE

z dnia 26 kwietnia 2019r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: S WSD Andrzej Hryniewicki – sprawozdawca, S WSD Rafał Ziemiński

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019r. sprawy radcy prawnego W. S., obwinionego o:

1)

popelnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z dnia 15 września 2017 r., z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

2)

popelnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017r. poz. 1870 z późn. zm.) w zw. art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz z art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 284 § 1 k.k.

na skutek odwołania pokrzywdzonej z dnia 23 listopada 2018r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 24 września 2018r. w sprawie o sygn. akt: OSD 28/18,

orzeka:

1.

na podstawie art 437 § 1 k. p. k. w z zw. z art 74¹ ustawy o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 ze zm.) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości;

na podstawie art. 70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 24 września 2018 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu (zwany dalej także: OSD) w sprawie sygn. akt OSD 28/18 uznał radcę prawnego W. S. za winnego zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych, tj. że :

1)

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 4 grudnia 2015 r. do 7 czerwca 2017 r. w Radwanicach, przyjąwszy zlecenie na prowadzenie sprawy A. M. polegające na tym, że wystosować miał w jej imieniu do Miejskiego Klubu Koszykówki Siedlce oświadczenie o wypowiedzeniu umowy świadczenia usług z winy klubu oraz dochodzić przeciwko Miejskiemu Klubowi Koszykówki Siedlce zapłaty kwoty 49837,52 zł na żądanie klientki, nie informował jej o prawdziwym przebiegu tej sprawy i jej wyniku, w tym udzielał nieprawdziwych informacji, że wystosował wezwanie do zapłaty, a następnie, że złożył pozew do sądu, jak też informował o dalszym toku sprawy, w tym uzyskanym nakazie zapłaty, podczas gdy czynności takich nie podjął i skutkiem tego zdarzenia, o którym w ten sposób informował klientkę, nie miały miejsca, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego, jak też naruszenie obowiązków zawodowych,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z dnia 15 września 2017 r., z późn. zm. w zw. z art. 6, art.8, art.11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych; oraz

2)

w okresie od 12 lipca 2017r. do 27 lutego 2018r. w Radwanicach, nie wydał na żądanie klientki A. M. pieniędzy w kwocie 3690,00 zł z tytułu pobranego wcześniej wynagrodzenia za prowadzenie sprawy, do zwrotu których był zobowiązany, gdyż nie wykonał zleconych mu przez klientkę czynności, w tym w pierwszej kolejności - nie wszczął postępowania sądowego i nie wystąpił skutecznie z pozwem do sądu celem dochodzenia roszczenia, co stanowi czyn sprzeczny z prawem oraz z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. b radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017r. poz. 1870 z późn. zm.) w zw. art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 oraz z art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 284 § 1 k.k.;

wymierzając obwinionemu za powyższe przewinienia dyscyplinarne w punkcie 1 orzeczenia z dnia 24 września 2018 roku karę pieniężną w wysokości 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych 00/100), w punkcie 2 karę pieniężną w wysokości 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych 00/100), jednocześnie na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierzając Obwinionemu w punkcie 3 przedmiotowego orzeczenia karę łączną za wskazane czyny w wysokości 6.000,00 zł (słownie: sześciu tysięcy złotych 00/100). oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania.

OSD w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia ustalił i wskazał, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów dyscyplinarnych i tym samym naruszył zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, zaś jego postępowanie naruszyło w sposób zasadniczy dobre imię i wizerunek zawodu radcy prawnego, gdyż radcę prawnego winna cechować

szczególne staranność i skrupulatność w prowadzeniu powierzonych spraw, w tym kwestii związanych z rozliczeniem wynagrodzenia. Udzielanie zaś rzetelnej i pełnej - zgodnej z rzeczywistością informacji o stanie prowadzonej sprawy jest podstawowym obowiązkiem radcy prawnego. Obwiniony natomiast postępował niełojalnie wobec pokrzywdzonej, przez co naruszył godność zawodu oraz podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego, jak też nie wykazał się inicjatywą do porozumienia się z pokrzywdzoną w zakresie zaistniałej sytuacji pomiędzy nimi. Nadto OSD wskazał, iż wziął pod uwagę stan zdrowia obwinionego a w tym historię jego choroby - w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach sprawy. W tym też zakresie OSD wskazał, iż choroba i skomplikowany proces jej leczenia, mógł mieć wpływ na zachowania obwinionego wobec pokrzywdzonej, ale też OSD podkreślił, że obwiniony mógł powierzyć wykonanie poszczególnych czynności innemu radcy prawnemu poprzez udzielenie pełnomocnictwa substytucyjnego - czego nie uczynił. W zakresie wymierzonej kary OSD uznał, że orzeczone kary w tym kara łączna jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego, a wymierzając te kary OSD uwzględnił też stan zdrowia obwinionego.

Od wyżej opisanego orzeczenia OSD - odwołaniem sporządzonym dnia 23.11.2018r. (z datą wpływu 29.11.2018r.) odwołała się pokrzywdzona (reprezentowana przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika), zaskarżając orzeczenie w części co do kary, zarzucając temu orzeczeniu naruszenie przepisu art. 65 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy charakter przewinienia dyscyplinarnego jakiego dopuścił się obwiniony działając z góry powziętym zamiarem, a także szkoda, jaką w wyniku wskazanych działań poniosła pokrzywdzona A. M. w pełni uzasadniają orzeczenie kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu oraz zakazu wykonywania patronatu, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części co do kary poprzez orzeczenie do dotychczasowego wymiaru kary (określonego w pkt. 1 i 2 przedmiotowego orzeczenia) kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres dwóch lat oraz zakazu patronatu na okres dwóch lat. Nadto, pokrzywdzona wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- protokołu (pierwszej strony) z rozprawy z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie za sygn. akt: I C 2703/17 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Siedlcach I Wydział Cywilny;
- protokołu z rozprawy z dnia 16 maja 2018 r. w sprawie za sygn. akt: I C 2703/17 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Siedlcach I Wydział Cywilny;
- protokołu z rozprawy z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie za sygn. akt: I C 2703/17 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Siedlcach I Wydział Cywilny;
- wezwania W. S. z dnia 16 maja 2018 roku na termin rozprawy 29 czerwca 2018 roku;
- wezwania W. S. z dnia 1 października 2018 roku na termin rozprawy 16 listopada 2018 roku.

W uzasadnieniu odwołania pokrzywdzona m.in. wskazała, iż w jej ocenie z formą wymiaru kary orzeczonej w I instancji nie sposób się zgodzić i w obecnym stanie nie może w tym wymiarze się ostać, a jedynie surowa kara w tej sprawie daje szansę na zniwelowanie szkód w tym zakresie, jakie m.in. wizerunkowi radców prawnych wyrządził swoim postępowaniem obwiniony, który nie dążył do polubownego załatwienia sprawy. W odniesieniu do czynu popełnionego przy najwyższym stopniu winy, motywowanego własnym interesem, jak również z uwagi na wskazane okoliczności - adekwatna i uzasadniona jest surowa kara dyscyplinarna, gdyż zachowanie obwinionego stanowi zaprzeczenie elementarnego nakazu — działania zgodnego z prawem i osobistej uczciwości. Pokrzywdzona podniosła też, iż w świetle wszystkich przytoczonych w odwołaniu okoliczności sprawy oczywistym pozostaje, iż postępowanie obwinionego naruszyło w sposób zasadniczy dobre imię i wizerunek zawodu radcy prawnego, a tym samym nie daje obwiniony rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu radcy prawnego, w tym gwarancji, że tytuł zawodowy, wiedza i umiejętności prawnicze nie będą przez niego wykorzystywane w złej wierze. Obwiniony swoim postępowaniem dowiódł, iż w swoim działaniu nie przyczynia się do umacniania porządku prawnego i ochrony słuszych praw, lecz przeciwnie, traktuje prawo i swoje obowiązki instrumentalnie, sprzeniewierzając się ślubowaniu radcowskiemu. Wskazała również, iż Obwiniony popełniając świadomie i w zamiarze bezpośrednim orzeczone

przewinienia jednoznacznie dowiódł, że nie posiada kwalifikacji etycznych do wykonywania zawodu radcy prawnego i nie może być obdarzony niezbędnym w tym zakresie zaufaniem.

Nadto pokrzywdzona wskazała, iż w stosunku do obwinionego toczą się postępowania dyscyplinarne co w jej ocenie winno mieć wpływ na orzeczenie wymiaru kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej także: WSD) ustalił i zważył, co następuje:

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych przyjął ustalenia w zakresie stanu faktycznego poczynione w niniejszej sprawie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu, uznając je za własne i wystarczające w zakresie ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, a dodatkowo dopuścił i przeprowadził dowód z wnioskowanych i załączonych do odwołania dokumentów (k. 213-218 akt).

Odwołanie Pokrzywdzonej nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, skarżone orzeczenie OSD jest prawidłowe i w pełni zasadne. WSD uznał, iż kara wymierzona obwinionemu wobec ustalonego naruszenia zasad postępowania radcy prawnego - jest współmierna do wagi popełnionego przewinienia dyscyplinarnego, spełnia cel w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. WSD podziela stanowisko OSD o wzięciu pod uwagę stanu zdrowia obwinionego - w tym historii jego choroby - w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach sprawy. W tym też zakresie WSD podziela stanowisko OSD, iż ciężka choroba oraz skomplikowany proces jej leczenia, mógł mieć wpływ na zachowania obwinionego wobec pokrzywdzonej. Ciężka choroba ma też znaczenie przy wymiarze kary.

WSD wskazuje nadto, iż orzeczone kary - w tym kara łączna za popełnione i wskazane przewinienia dyscyplinarne w kwocie 6.000,00zł, mając na uwadze katalog kar określonych w art. 65 ustawy o radcach prawnych jest karą surową i dotkliwą.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie WSD orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.